

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

Η υπογραφή και το μυστήρι...

(Μέρος 10ο)

Και ο μήνας Ιούλιος πάντα ήταν μήνας για κάποια νέα αρχή. Πρόσφατα τότε είχαμε μάθει στο σχολείο από την φιλόλογο καθηγήτριά μας την Κα Μαρία Κυράνη στο μάθημα των αρχαίων, ότι σύμφωνα με το αρχαίο ελληνικό ημερολόγιο κάπου τότε ήταν η αρχή του έτους. Σύμφωνα με το δικό μας χριστιανικό ημερολόγιο, η αρχή του έτους είναι τον Γενάρη. Φαίνεται όμως ότι εκείνη τη χρονιά το 1974 κείνος ο Ιούλιος ήταν πολύ σημαδιακός. Μια σειρά γεγονότων ήταν που άλλαξαν τη ζωή μας, αν και κείνες τις μέρες ένα πάγωμα, ένας φόβος ήταν εκείνη η πρώτη αλλαγή. Για κάποιον λόγο, έγινε ο πόλεμος στην Κύπρο. Πολλά ειπώθηκαν, πολλά γεγονότα έγιναν και αυτός ο πόλεμος ή μάλλον η εισβολή των Τούρκων στην Κύπρο έφεραν και τις αλλαγές στην Ελλάδα. Επαναλαμβάνω και συνέχεια θα το λέω ότι στο εφηβικό μου μυαλό, τίποτα δεν ήταν ξεκάθαρο, απλά εμπλουτίζονταν, όπως τελικά αποδείχθηκε και αυτό το κατενόσα αρκετά αργότερα στο μέλλον, το πεδίο των συναισθημάτων και των αναμνήσεων. Βέβαια η συνειδητότητα του γεγονότος αυτού γίνεται ανυπνίπη πολλά χρόνια μετά όταν κάθισε εκείνος ο νεαρός έφηβος, πολύ μετά, άνδρας και φοιτητής και επεξεργάστηκε τις μνήμες και τα βιώματα.

Η εισβολή στη Κύπρο έφερε και την αλλαγή του πολιτεύματος στην Ελλάδα. Ο στρατηγός Ζωιτάκης αν θυμάμαι καλά, παραιτήθηκε από την κυβέρνηση της χώρας και ο Κωνσταντίνος Καραμανλής, που ήταν πρωθυπουργός και την χρονιά που γεννήθηκα παλαιότερα, ξαναγίνεται ο νέος κυβερνήτης της Ελλάδας και ο λαός τον υποδέχεται με ανακούφιση. Όλα αυτά συνέβησαν εν μέσω σχολικών διακοπών και η αλλαγή αυτή με βρήκε με τη μητέρα μου, στη Θεσσαλονίκη, κοντά στα συγγενικά μας πρόσωπα, την οικογένεια της μητέρας μου, κοντά στη γιαγιά μου, στους θείους και τα ξαδέλφια μας. Όλοι πανηγύριζαν εκεί και χαμογελούσαν, για κείνο που θ' άλλαζε στη ζωή τους. Εμείς τα παιδιά, συμμετείχαμε στη χαρά, ίσως τα μεγαλύτερα γιατί κατάλαβαν. Εμείς οι μικρότεροι γιατί ήταν καλοκαίρι και ήμασταν όλοι μαζί χωρίς το άγχος του σχολείου.

Περιμένοντας κείνη τη μέρα στις 24 Ιουλίου 1974 το λεωφορείο στη πλατεία στο Βαρδάρη στη Θεσσαλονίκη για να πάμε στη θεία μου στη Πολίχνη και στα ξαδέλφια μου εκεί με τη μάνα μου στη στάση, εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά μας ο μακαρίτης ο θείος μου ο Χρήστος φωνάζοντας..

«Που πάτε εσείς; Δεν ακούσατε τι έγινε; Επιστράτευση, πόλεμος!»

Η μαμά μου είπε στο θείο μου ότι πγαίναμε στην

αδελφή της. Το λεωφορείο ήρθε στο μεταξύ και σιβαγμένοι ο ένας πάνω στον άλλο μέσα στη κάψα του καλοκαιρινού μεσημεριού, τραβήξαμε το δρόμο για την Πολίχνη. Ο κόσμος φώναζε και σχολίαζε τα του πολέμου και εγώ είχα κολλήσει πάνω στη μάνα μου, που ξέσπασε σε κλάματα αγκαλιάζοντας με.

«Εδώ θα μείνουμε, μη στεναχωριέσαι, κοντά στους ανθρώπους μας. Δε πάμε πίσω στην Αθήνα... Στο πόλεμο, καλύτερα νάμαστε όλοι μαζί.. Μη στεναχωριέσαι, έχω περάσει πόλεμο... θάμαστε όλοι μαζί» Μεγάλη αναστάτωση, επικρατούσε εκεί, και ήδη είχαν καλέσει στρατιώτες τα μεγαλύτερα ξαδέλφια μου, τον ξάδελφο μου τον Σάκη και τον Νίκο. Σκηνές αλλοφροσύνης επικρατούσαν, γιατί η γυναίκα του Σάκη ήταν ετοιμόγεννη και από την ταραχή και τη σύγχυση την πιάσαν οι πόνοι της γέννας και «έσπασαν» τα νερά. Καθόμουν σε μια άκρη και έβλεπα όλα αυτά και τις γυναίκες να κλαίει και το αυτοκίνητο ενός γείτονα που έπαιρνε τη ξαδέλφη μου να τη πάει στο μαιευτήριο ενώ ο άντρας της έφευγε με ένα σάκκο για να παρουσιαστεί στρατιώτης στο φρουραρχείο της Θεσσαλονίκης και απο κεί... Κανείς δεν ήξερε..

Η ξαδέλφη γέννησε ένα πανέμορφο κοριτσάκι και εμείς τα υπόλοιπα παιδιά εκεί στην παρέα καμμά 5-6 αν θυμάμαι καλά, καθόμασταν όλοι μαζί και δε μιλούσαμε ενώ οι μεγάλοι αλλόφρονες πηγαينوέρονταν πάνω κάτω. Τα ραδιόφωνα και οι τηλεοράσεις έλεγαν... έλεγαν...

Κείνες οι δύο τρεις μέρες φάνηκαν πολύ μεγάλες και δεν περνούσαν και ξαφνικά στο κατακαλοκαίρο ο πάγος από τις ψυχές των ανθρώπων πέρασε στη φύση και αυτή θαρρείς νεκρώθηκε και απλώθηκε παντού η σιωπή. Κανείς δε γελούσε, κανείς δεν ανιδρούσε, μονο περίμεναν με αγωνία τα νέα από τα παιδιά που είχαν στρατευθεί. Ο Σάκης σε δύο μέρες είχε βρεθεί στον Εβρο στα σύνορα, όπου και παρέμεινε για τρεις μήνες τελικά, ενώ ο Νίκος είχε

πάει Αθήνα. Θα τους πήγαιναν στην Κύπρο λέγαν με το αεροπλάνο. Δεν ήταν ο εκείνο το αεροπλάνο που έριξαν κατά λάθος οι Κύπριοι, ίσως ήταν στα άλλα που γύρισαν πίσω όταν έφτασαν στη Ρόδο, με εντολή της συμμαχίας του ΝΑΤΟ, όπως μετέδωσαν τα μέσα ενημέρωσης τότε και που το θυμάμαι πολύ καλά.

Τελικά πόλεμος δεν έγινε εκείνες τις μέρες, ούτε τις επόμενες που ακολούθησαν γιατί λέγαν ο Καραμανλής έτρεχε από τόπο σε τόπο και προσπάθησε να ειρηνεύσει την κατάσταση. Και ήρθε και ο Αυγούστος και ξαναμπήκαν οι Τούρκοι στην Κύπρο και η τηλεόραση έδειχνε τη σύλληψη των πρωτεργατών της προηγούμενης δικτατορικής κυβέρνησης.

Είχαν περάσει οι στιγμές δόξας για κείνον τον Πατακό τον πολιτικό με το «μυστήρι» που μας έδειχναν διαρκώς στην τηλεόραση όλα αυτά τα χρόνια και στα νέα πριν τις ταινίες στον κινηματογράφο. Ο άνθρωπος εκείνος, τώρα ήταν με χειροπέδες και τον πήγαιναν στη φυλακή, μαζί με τον Παπαδόπουλο και όλους τους άλλους που κυβερνούσαν όλα αυτά τα χρόνια.

Κοίταξα ανάμεσα σε όλους εκείνους, μήπως δώ τους δικούς μου μικρούς δικτάτορες του σχολείου, κείνους τους καθηγητές που μας χτυπούσαν κάθε τόσο και μας έβαζαν τιμωρίες. Αλλά εκείνοι δεν ήταν κυβέρνηση, ούτε δικτάτορες. Όλη αυτή τη περίοδο μείναμε στη Θεσσαλονίκη και ένιωθα μαζί με την μεγάλη μου οικογένεια προστατευμένος και ήθελα να καθήσουμε εκεί. Δεν ήθελα να ξαναγυρίσω στην Αθήνα. Εξ άλλου και ο μπαμπάς μου είχε φύγει από την ζωή... Ποιόν θα είχαμε στην Αθήνα; Δεν αποφάσιζα όμως εγώ για το θα γινόταν από κεί και πέρα και τι όχι..

Στο μεταξύ βγάλανε και αφήσανε ελεύθερους όλους τους πολιτικούς κρατούμενους από τα νησιά και τις εξορίες... Γύρισαν και κάποια από τα ξαδέλφια μου από την επιστράτευση και η ζωή εκεί στα τέλη Αυγούστου, άρχισε να παίρνει και τους κανονικούς της ρυθμούς... Εξ άλλου σε λίγες μέρες θα ξανάρχιζαν τα σχολεία...

Και ο Σεπτέμβρης του 74 με βρήκε μαθητή στη πρώτη Λυκείου... Εκεί στο 1ο Λύκειο της Νέας Ιωνίας - Αττικής. Εκεί που γεννήθηκα και μεγάλωσα και θα ζούσα για πολλά πολλά χρόνια ακόμη... Και ο μπαμπάς της Μυρσίνης και του Μανώλη, ο Κυρ Στράτος ο μακαρίτης, ήταν ελεύθερος πιά κοντά στην οικογένεια του.. Και ποτέ δεν έβαλε πάνω στο χαρτί εκείνο που του στέρπησε πολλά χρόνια ελευθερίας... Την υπογραφή!

ΤΕΛΟΣ

**ΓΕΩΡΓΙΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
- ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ**

**Australian
registered Greek
Lawyer entitled
to practice Greek Law**

Το γραφείο μας σε συνεργασία και με τη Δικηγόρο του Σύδνευ ΑΘΗΝΑ ΤΟΥΡΙΚΗ (ATHENA TOURIKIS) - SOLICITOR αναλαμβάνουμε την διεκπεραίωση των υποθέσεων σας στην Ελλάδα και την Αυστραλία.

•Θέματα κληρονομιών, αποδοχές, διανομές περιουσιών και σύνταξη διαθηκών στην Ελλάδα και την Αυστραλία.
•Γονικές Παροχές, θέματα ασφάλισης και συνταξιοδοτικά στην Ελλάδα.
•Τακτοποίηση με συνεργάτες λογιστές στην Ελλάδα των φορολογικών σας θεμά-

των - Ελληνική υπηκοότητα και ελληνικά διαβατήρια.
•Κάθε είδους μεταβίβαση ακινήτων, πώληση, αγορά κ.λπ. στην Ελλάδα.
•Πληρεξούσια για την Ελλάδα για οποιοδήποτε θέμα υπάρχει ανάγκη.
•Εκδοση ΑΦΜ, ΑΜΚΑ και κλειδαριθμού κα-

θώς και διορισμό φορολογικού αντικλήτου στην Ελλάδα - Υπαγωγή κατοίκων εξωτερικού στην αρμόδια Δ.Ο.Υ. στην Αθήνα.
•Πλήρης ενημέρωση σχετικά με τα φορολογικά σας θέματα και τις τυχόν οφειλές σας σε σχέση με την περιουσία σας στην Ελλάδα όπου και αν βρίσκεται εκεί.

Βρισκόμαστε ΕΔΩ στην Αυστραλία για οποιοδήποτε θέμα σας απασχολεί στην Ελλάδα.

Επικοινωνήστε μαζί μας Tel: 0421 969 172, (02) 9261 3144, e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

Διεύθυνση: 377-383 Sussex St. (Suite 4, Level 5), SYDNEY, NSW 2000